

SUE TOWNSENDOVÁ

MLADÁ FRONTA

SUE TOWNSENDOVÁ

**Žena,
která
si šla
lehnout
a rok
nevstala**

brochovni, v2

PŘELOŽILA HELENA HARTLOVÁ

The Woman Who Went to Bed For a Year
Copyright © Lily Broadway Productions Ltd, 2012
Translation © Helena Hartlová, 2013
Illustrations © Václav Kabát, 2013

Moji matce Grace

„Bud' laskavý, neboť každý, s kým se setkáš, svádí těžkou bitvu.“

Připisováno Platonovi a mnoha dalším

1.

Jakmile odešli, zajistila Eva dveře zástrčkou a odpojila telefon. Byla ráda, že má dům pro sebe. Poklidila místnost po místnosti, posbírala a urovnala hrnky a talíře, které její manžel a děti zanechali na těch nejnemožnějších místech. Někdo z nich odložil lžici na opěrku jejího výjimečného křesla – toho, na které vyšívala čalounění ve večerní škole. Hned se vydala do kuchyně prozkoumat obsah krabice s čisticími prostředky Kleeneze.

„Čím se dá odstranit skvrna od Heinzovy rajské polévky z vyšívaného hedvábného damašku?“

Během pátrání hubovala: „Můžeš si za to sama. Měla sis to křeslo nechat v ložnici. Nechávat ho vystavené v obýváku od tebe byla čirá marnivost. Chtěla jsi, aby si ho všimly návštěvy, rozplývaly se, jak je krásné, a ty abys jim mohla říct, že ti ta výšivka trvala dva roky a že tě k ní inspirovaly ‚Smuteční vrby‘ a ‚Jezírko s lekníny‘ od Clauda Moneta.“

Jen ty stromy jí zabraly rok.

Na kuchyňské podlaze byla kaluž rajské polévky, které si nevšimla, šlápla do ní a nechávala za sebou oranžové stopy. Rendlíček s nepřílnavým povrchem, v němž zůstalo půl plechovky rajské polévky, pořád stál na zapnuté varné desce. Jsou moc líní na to, aby rendlík odtáhli, pomyslela si. Potom si uvědomila, že dvojčata jsou odteď problémem univerzity v Leedsu.

Zahlédla svůj odraz v kouřovém skle vestavěné trouby. Rychle se podívala jinam. Kdyby se na chvíli zastavila, viděla by padesátníci s hezkou tváří a jemnými rysy, světlýma zvědavýma

očima a ústy připomínajícími hvězdu němého filmu Claru Bowovou. Eviny rty neustále vypadaly, jako by se právě chystala promluvit. Nikdo – dokonce ani její manžel Brian – ji nikdy neviděl bez rtěnky. Eva věřila, že rudá rtěnka dobře ladí s černým oblečením, které obvykle nosila. Občas si dopřála trochu šedé.

Jednou přišel Brian z práce dřív a našel Evu na zahradě v černých holínkách zrovna ve chvíli, kdy vytáhla bulvu tuřínu. „Kristepane, Evo!“ řekl jí tehdy. „Vypadáš jak nějaká Polka těsně po válce.“

Její tvář teď byla v módě. „Klasická“ podle děvčete u pultu se značkou Chanel, kde si rtěnku kupovala (nikdy nezapomněla vyhodit účtenku – její manžel by pro tak šokující výdaj neměl pochopení).

V kuchyni vzala rendlík, došla s ním do obývacího pokoje a pocákala zbytkem polévky celé drahocenné křeslo. Potom odešla nahoru do své ložnice, a aniž se svlékla nebo zula, vlezla si do postele a nevstala z ní celý rok.

Nevěděla, že to bude rok. Vlezla si pod peřinu s tím, že za půl hodinky vstane, ale pohodlí postele bylo tak skvělé, bílé povlečení bylo čisté a vonělo právě napadlým sněhem. Otočila se na bok směrem k otevřenému oknu a pozorovala, jak javor v zahradě začíná shazovat ohnivě zbarvené listy.

Zaří měla odjakživa ráda.

Probudila se, když už se stmívalo, a slyšela, jak manžel křičí venku před domem. Zvonil jí mobil. Na displeji se ukázalo, že je to Briana, její dcera. Nevšímal si toho. Přetáhla si peřinu přes hlavu a zpívala si slova písničky Johnnynho Cashe „I Walk the Line“.

Když potom znovu vystrčila hlavu zpod peřiny, uslyšela vzrušený hlas Julie, sousedky odvedle, jak říká: „Tohle není správné, Briane.“

Byli na předzahrádce.

„Chci říct, že jsem dojel do Leedsu a zpátky,“ řekl její manžel, „potřebuju se osprchovat.“

„Jistěže ano.“

Eva o jeho slovech přemýšlela. Proč by si měla jízda do Leedsu a nazpátek vynutit sprchu? Je snad vzduch na severu tak prašný? Nebo se na „em jedničce“ zapotil? Proklínáním nákladáků? Ječením na šoféry, co se na něj zezadu lepili? Zlostným spíláním počásí, ať už mu provádělo cokoli?

Rozsvítila lampičku u postele.

Venku to vyvolalo další vlnu křiku a naléhání: „Přestaň vyvádět kraviny a odrýgluj ty dveře!“

UVědomila si, že sice chce vstát, sejít dolů a pustit ho dovnitř, ve skutečnosti ale vstát nedokáže. Připadala si, jako by spadla do kádě s teplým, rychle tuhnoucím betonem, a není v její moci se pohnout. Cítila, jak se jí tělem rozlévá báječná malátnost, a pomyslela si: Musela bych být *blázen*, abych z té postele lezla ven.

Ozval se zvuk rozbíjeného skla. Záhy nato uslyšela Briana na schodech.

Vykřikoval její jméno.

Neozvala se.

Otevřel dveře ložnice. „Tady jseš,“ řekl.

„Ano, tady jsem.“

„Jsi nemocná?“

„Ne.“

„Proč jsi v posteli, oblečená a obutá? Na co si to hraješ?“

„Nevím.“

„To bude syndrom prázdného hnízda. Slyšel jsem o tom ve *Chvilce pro tebe*.“ Když nepromluvila, řekl: „Tak kdy už vstaneš?“

„Nevstanu.“

„Co večere?“ zeptal se.

„Děkuju, nechci. Nemám hlad.“

„Měl jsem na mysli *moji* večeri. Je tam něco?“

„Nevím, podívej se do ledničky,“ řekla.

Oddusala dolů. Slyšela jeho kroky na plovoucí podlaze, kterou před rokem tak lajdácky položil. Podle vrzání desek poznala, že šel do obývacího pokoje. Za chvíli už zase dupal po schodech nahoru.

„Co se to sakra stalo s tvým křeslem?“ zeptal se.

„Někdo nechal ležet lžici od polívky na opěrci.“

„Na tom zatraceným krámu je ale polívka všude.“

„Já vím. To jsem udělala já.“

„Cože – pocákala jsi ho polívkou?“

Eva přikývla.

„Nervově ses zhroutila, Evo. Zavolám tvoji matce.“

„Ne!“

Trhl sebou, překvapila ho divokost v jejím hlase.

Ze zraněného výrazu v jeho očích vyčetla, že se mu po pětadvaceti letech manželství zhroutil důvěrně známý domácí svět. Šel dolů. Slyšela, jak kleje kvůli odpojenému telefonu a potom jak po chvilce buší do tlačítek. Když zvedla paralelní linku v ložnici, uslyšela, jak její matka namáhavě hlásí svoje telefonní číslo: „Tady 0116 2 444 333, u telefonu paní Ruby Drozdová.“

„Tady Brian, Ruby,“ řekl Brian. „Potřeboval bych, abys hned přišla.“

„Nepřichází v úvahu, Briane. Mám na hlavě trvalou. Co se děje?“

„Jde o Evu –“ ztišil hlas, „– myslím, že je asi nemocná.“

„Tak zavolej sanitku,“ řekla Ruby podrážděně.

„Po tělesné stránce jí nic nechybí.“

„No, pak je to tedy v pořádku.“

„Zajedu pro tebe a pak tě zas odvezu zpátky, přesvědčíš se sama.“

„Já nemůžu, Briane. Pořádám večírek s trvalou a ta moje se musí za půl hodiny smýt. Když to neudělám, budu vypadat jako Harpo Marx. Promluv si o tom s Michelle, ano?“

Po několika tlumených zvucích se v telefonu ozvala mladá žena.

„Haló... Brian, je to tak? Já jsem Michelle. Smím vám vyloužit, co by se stalo, kdyby paní Drozdová v tomto stadiu přerušila trvalou? Jsem sice pojištěná, ale kdybych musela jít k soudu, bylo by to pro mne velmi nepříjemné. Mám objednávky až do Silvestra.“

Sluchátko putovalo zpátky k Ruby. „Jsi tam ještě, Briane?“

„Ona leží v posteli, Ruby, oblečená a obutá.“

„Já tě přece varovala, Briane. Vzpomínáš, stáli jsme v tom přístřešku u kostela, připravení vejít dovnitř, já se k tobě otočila a řekla: „Naše Eva je tichá voda. Moc toho nenamluví, takže člověk nikdy neví, co si myslí...““ Následovala dlouhá odmlka a potom Ruby řekla: „Zavolej svojí matce.“

Spojení se přerušilo.

Zjištění, že se jí vlastní matka pokusila na poslední chvíli překazit svatbu, Evu ohromilo. Sáhla po kabelce ležící na okraji postele a prohledala ji ve snaze najít něco k snědku. Vždycky měla v tašce něco na zub. Byl to zvyk z doby, kdy byla dvojčata malá a hladová a otvírala pusku jako ptáčátka v hnízdě. Eva našla zmačkaný balíček chipsů, rozpláclou tyčinku Bounty a půl pytlíku mentolových bonbonů Polo.

Slyšela, jak Brian znovu buší do tlačítek.

Když Brian volal vlastní matce, pokaždé byl trochu nesvůj. Jeho jazyk nedokázal normálně tvořit slova. Uměla v něm vyvolat pocity viny bez ohledu na téma hovoru.

Jeho matka se okamžitě ohlásila úsečným: „Ano?“

„Jsi to ty, mami?“ zeptal se Brian.

Eva znovu zvedla sluchátko paralelní linky a opatrně zakryla mluvítko rukou.

„Kdo jiný by to měl být? Nikdo jiný do tohoto domu nezavítá. Jsem tady sama sedm dnů v týdnu.“

„Ale... ehm... ty... ehm... přece nemáš návštěvy ráda,“ řekl Brian.

„Ne, návštěvy ráda nemám, ale bylo by pěkné, kdybych je musela odmítat. Tak co se děje? Mám rozkoukanou *Esmeraldu*.“

„Promiň, mami,“ řekl Brian. „Zavoláš mi, až budou reklamy?“

„Ne,“ odsekla matka. „Chci to mít za sebou, ať je to cokoli.“

„Jde o Evu.“

„Cha! Proč mě to nepřekvapuje? Utekla od tebe? Hned jak jsem to děvče poprvé uviděla, věděla jsem, že ti zlomí srdce.“

Brian uvažoval, jestli měl někdy zlomené srdce. Odjakživa mu dělalo potíže rozeznávat emoce. Když přišel domů ukázat matce svůj červený diplom bakaláře přírodních věd, její tehdejší přítel mu řekl: „Určitě jsi hrozně šťastný, Briane.“

Brian přikývl a přinutil se k úsměvu, ale popravdě se necítil o nic šťastnější než den předtím, kdy se nic mimořádného nestalo.

Matka vzala osvědčení zdobené reliéfem, pečlivě ho prozkoumala a řekla: „Najít si místo astronoma nebude snadné. Práci nemůžou sehnat ani lidi s mnohem vyšší kvalifikací.“

Ted' Brian truchlivě prohlásil: „Eva zalezla do postele, oblečená a obutá.“

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo, Briane,“ řekla mu matka. „Vždycky na sebe ráda upozorňovala. Pamatuješ, jak jsme v šestaosmdesátém jeli všichni na Velikonoce na dovolenou karavanem? Vzala si plný kufr těch svých nemožných beatnických hadrů. Ve Wells-Next-The-Sea se beatnické oblečení nenosí. Všichni po ní koukali.“

Eva z pokoje v patře zaječela: „Neměla jsi mi co házet moje krásný černý oblečení do moře!“

Brian svou ženu předtím nikdy neslyšel ječet.

„Co je to za jekot?“ zeptala se Yvonna Bobrová.

„To je televize. Někdo zrovna vyhrál spoustu peněz v *Milionáři*,“ lhal Brian.

„V tom svátečním oblečení, co jsem jí koupila, vypadala velmi reprezentativně,“ řekla jeho matka.

Při těch slovech si Eva vzpomněla, jak tehdy ty příšerné šaty vytáhla z tašky. Páchly, jako by ležely léta v nějakém vlhkém skladu na Dálném východě, a byly v odstínech odpudivě lila, růžové a žluté. Byl u nich pár čehosi, co Evě připomínalo pánské sandály, a béžová důchodcovská větrovka. Když si to vyzkoušela, vypadala o dvacet let starší.

„Nevím, co mám dělat, mami.“ stěžoval si Brian matce.

„Zřejmě je opilý,“ usoudila Yvonna. „Nech ji, ať se z toho vyspí.“

Eva mrskla telefonem přes celý pokoj a zaječela: „Ve Wells-Next-The-Sea mi koupila pánský sandály! Viděla jsem je na *mužských* a nosili do nich bílý ponožky! Měl jsi mě před ní chránit, Briane! Měls jí říct: „Tyhle příšerný sandály si moje žena v životě neobuje!““

Ječela tak hlasitě, až ji z toho rozbolelo v krku. Křikla dolů na Briana, aby jí přinesl sklenici vody.

„Vydrž, mami,“ řekl Brian. „Eva chce sklenici vody.“

„Neopovažuj se jí tu vodu nosit, Briane!“ zasyčela matka do telefonu. „Jestli to uděláš, upleteš si na sebe bič. Řekni jí, ať si pro vodu dojde sama!“

Brian nevěděl, co má dělat. Zatímco otálel na chodbě, jeho matka pokračovala: „Bez těchhle trablů se klidně obejdu. Moje koleno si se mnou dneska zle zahrává. Měla jsem sto chutí zavolat doktorovi, ať mi tu nohu přijde useknout.“

Brian si vzal telefon s sebou do kuchyně a pustil kohoutek se studenou vodou.

„Slyším dobře, že pouštíš vodu?“ zeptala se matka.

Brian znovu zalhal. „Jenom dolévám vodu do vázy s kytkami.“

„Kytky! Máš štěstí, že si můžeš dovolit kupovat kytky.“

„Jsou ze zahrádky, mami. Eva je vypěstovala ze semínek.“

„Máš štěstí, že máš dost místa na zahrádku.“

Telefon oněměl. Matka se s ním ani tentokrát nerozloučila.

Šel nahoru se sklenicí studené vody. Když ji Evě podal, trochu upila a pak ji postavila na přeplněný noční stolek. Brian postával u nohou postele. Nebyl tu nikdo, kdo by mu řekl, co má dělat.

Skoro jí ho bylo líto, ale ne tolik, aby vstala z postele. Místo toho řekla: „Proč se nejdeš dolů dívat na svoje pořady?“

Brian byl fanda pořadů o nemovitostech. Kirstie a Phil byli jeho hrdinové. Bez Evina vědomí Kirstie napsal, že jí to pokaždé moc sluší, a zeptal se jí, jestli je za Phila vdaná, nebo je jejich partnerství čistě obchodní záležitostí. Po třech měsících dostal odpověď, která zněla: „Děkuji vám za projevený zájem“ s podpisem „Srdečně, Kirstie“. K tomu byla přiložená Kirstiina fotka.

Měla na sobě červené šaty odhalující znepokojivě velkou část nader. Brian si fotografii schoval do staré Bible. Věděl, že tam bude v bezpečí. Nikdo ji nikdy neotvíral.

Později ten večer vyhnal Evu z postele plný měchýř. Převlékla se z denních šatů do pyžama, které si schovávala pro případ nenadálé hospitalizace. Dělal to na matčinu radu. Její matka věřila, že když máte kvalitní župan, pyžamo a taštičku na žinku, sestřičky a doktoři s vámi zacházejí lépe než s obejdy, kteří přišli do nemocnice s obnošenými věcmi v igelitce z Teska.

Eva se vrátila do postele a uvažovala, co asi dělají její děti první večer na univerzitě. Představovala si, jak spolu sedí v pokoji a brečí steskem po domově jako kdysi, když šly prvně do školky.

2.

Briana stála ve společné kuchyňce spojené se společenskou místností kolejniho bloku. Zatím se seznámila s klukem oblečeným jako holka a se ženou oblečenou jako muž. Oba mluvili o klubech a muzikantech, o kterých nikdy neslyšela.

Briana nedokázala dlouho udržet pozornost a brzo přestala poslouchat, na vhodných místech ale pokaždé přikývla a řekla „skvělý“. Byla vysoká, měla široká ramena, dlouhé nohy a velká chodidla. Obličej většinou skrývala za dlouhou rozčuchanou černou ofinou, kterou si odhrnula z očí jen tehdy, když se na něco skutečně potřebovala podívat.

Dovnitř vešla holka jako z nalezince v maxišatech s levhartím potiskem a světle hnědých kozačkách z beránka, v rukou naditou igelitku s potiskem Holland & Barrett, kterou nacpala do lednice. Na polovině hlavy, která byla vyholená, měla vytetované zlomené srdce. Na druhé polovině měla špatně obarvenou, nakřivo zastřiženou zelenou oponu.

„Úžasný vlasy,“ řekla Briana. „Dělala sis to sama?“

„Pomáhá mi brácha,“ řekla dívka. „Je teplouš.“

Intonace jejích vět měla stoupající tendenci, jako by za ně kladla otazník a neustále zpochybňovala platnost svých vlastních prohlášení.

Briana se zeptala: „Jsi Australanka?“

„Proboha! Ne!“ vykřikla dívka.

„Já jsem Briana,“ řekla Briana.

„Já jsem Poppy,“ odpověděla dívka. „Briana? To jsem ještě neslyšela.“

„Taťka je Brian,“ řekla Briana bezbarvě. „Je to těžký, chodit v maxi?“

„Ne,“ řekla Poppy. „Zkus si je, jestli chceš. Možná se roztáhne, aby ses do nich vešla.“

Stáhla si maxi šaty přes hlavu a stála tam svlečená, jen v tenounké podprsence a kalhotkách. Vypadaly jako utkané z jasně červené pavučiny. Zdálo se, že nemá naprosto žádné zábrany. Briana měla spoustu zábran. Nesnášela na sobě úplně všechno: obličej, krk, vlasy, ramena, paže, ruce, nehty, břicho, prsa, bradavky, pas, boky, stehna, kolena, lýtka, kotníky, nohy, nehty na nohou i hlas.

„Zkusím si je u sebe v pokoji,“ prohlásila.

„Máš úžasný oči,“ řekla Poppy.

„Vážně?“

„Nosíš zelený čočky?“ zeptala se Poppy. Zírala Brianě do obličeje a odhrnula jí ofinu.

„Ne.“

„Jsou úžasně zelený.“

„Vážně?“

„Senzační.“

„Potřebuju trochu shodit.“

„Jo, to jo. Na shazování váhy já jsem expert. Naučím tě, jak se po každým jídle vyzvracet.“

„Nechci být bulimička.“

„Lily Allenová tím nepohrdla.“

„Nesnáším zvracení.“

„Copak ti to nestojí za to, abys byla hubená? Nezapomeň, co se říká: ‚Člověk nikdy nemůže být dost bohatý ani dost štíhlý.‘“

„Kdo to řekl?“

„Myslím, že to byla Winnie Mandelová.“

Poppy šla za Brianou do jejího pokoje, pořád jen v prádle. Na chodbě potkali Malého Briana, který zrovna zamykal dveře svého pokoje. Zíral na Poppy a ona zírala na něj. Hezčího mužského nikdy neviděla. Prudkým vzpažením předvedla pózu modelky a doufala, že Malý Brian ocení její trojky.

Brian pronesl pod vousy, ale dost nahlas, aby ho bylo slyšet: „Drsný.“

„Drsný?“ řekla Poppy. „Hodně by mi pomohlo, kdybys to rozvedl. Potřebuju vědět, co konkrétně je na mně zvlášť odpudivé.“

Malý Brian přešlapoval, celý nesvůj.

Poppy se prošla sem a tam těsně kolem něj, vystříhla otočku a ruku si opřela o kostnatý bok. Potom se na něj s očekáváním podívala, on ale nepromluvil. Místo toho si odemkl dveře a vrátil se do svého pokoje.

„Je to mimčo,“ řekla Poppy. „Neomalený, neuvěřitelně skvěle vypadající mimčo.“

„Oběma je nám sedmnáct,“ řekla Briana. „Maturovali jsme dřív.“

„I já měla maturovat dřív, ale postihla mě osobní tragédie...“ Poppy se odmlčela a čekala, že se jí Briana zeptá na povahu té tragédie. Když se Briana neozvala, řekla: „Nemůžu o tom mluvit. Stejně jsem zvládla odmaturovat ze čtyř předmětů na jedničku. Chtěli mě v Oxbridgi. Byla jsem na pohovoru, ale upřímně řečeno, nemohla bych bydlet a studovat někde, kde je to tak hrozně staromódní.“

„Kdes na tom pohovoru byla – v Oxfordu, nebo v Cambridgi?“ zeptala se Briana.

„Trpíš nějakou vadou sluchu?“ zeptala se Poppy. „Přece jsem ti řekla, že jsem měla pohovor v *Oxbridgi*.“

„A nabídli ti studium na *Oxbridgeské* univerzitě?“ ujišťovala se Briana. „Připomeň mi, kde vlastně Oxbridge *leží*?“

„Je uprostřed země,“ zamumlala Poppy a odmlčela se.

Briana i Malý Brian dělali pohovor na Cambridgeské univerzitě a oběma nabídli studium. Bobrovic dvojčata všude předcházela jejich skromná sláva. V Trinity College dostala za úkol vyřešit matematický problém, který vypadal neskutečně složitě. Malý Brian odešel s dozorem do oddělené místnosti. Když oba po pětapadesáti minutách horečných výpočtů na papíru velikosti A4, který dostali, odložili tužku, předseda zkušební komise si jejich výpočty četl, jako kdyby šlo o kapitolu z nějakého pikantního románu. Briana se pečlivě, i když bez fantazie, pracovala přímo k řešení. Malý Brian k němu dospěl tajuplnější cestou. Komise se dvojčat neptala na jejich koníčky ani na to, jak tráví volný čas. Nebylo těžké uhodnout, že kromě zvoleného oboru nic jiného nedělají.

Poté co dvojčata nabídku odmítla, vysvětlila Briana, že se s bratrem vydají za slavnou profesorkou matematiky Leňou Nikitanovovou do Leedsu.

„Á, Leeds,“ řekl předseda. „Ten má významnou matematickou fakultu světové třídy. Zkoušeli jsme báječnou Nikitanovovou zlákat nabídkou ostudně přemrštěného platu, ona ale odepsala mailem, že dala přednost výuce dětí dělnického původu – ten výraz jsem neslyšel, co není Brežněv u moci – a přijala místo odborné asistentky na Leedské univerzitě! To od ní bylo typicky donkichotské!“

Ted' na studentských kolejích pojmenovaných Strážní věže Briana řekla: „Radši bych si ty šaty vyzkoušela v soukromí. Já se stydím ukazovat tělo.“

„Ne, jdu s tebou,“ řekla Poppy. „Můžu ti pomoci.“

Briana měla pocit, že ji Poppy dusí. Nechtěla ji použít k sobě do pokoje. Nechtěla Poppy za kamarádku, ale navzdory svým pocitům odemkla dveře a pustila ji dovnitř.

Brianin kufr ležel otevřený na úzké posteli. Poppy hned začala vybalovat a ukládat Brianiny šaty a boty do skříně. Briana

seděla bezmocně na konci postele. „Ne, Poppy. Já to zvládnou,“ protestovala. V duchu si říkala, že až Poppy odejde, srovná si oblečení podle svého.

Poppy otevřela šperkovnici zdobenou malinkými perleťovými lasturami a začala si zkoušet různé kousky. Vytáhla stříbrný náramek se třemi přívěsky: Měsícem, Sluncem a hvězdou.

Ten náramek Brianě koupila Eva koncem srpna za pět maturitních jedniček. Malý Brian už manžetové knoflíčky, které za svých šest jedniček dostal od matky on, stačil ztratit.

„Tenhle si půjčím,“ řekla Poppy.

„Ne!“ vykřikla Briana. „Tenhle ne! Má pro mě velkou cenu.“ Sebrala jí ho a sama si ho navlékla na ruku.

„Panebóže, ty jseš teda materialistka,“ řekla Poppy. „Zchladni.“

Malý Brian zatím přecházel sem a tam po svém otřesně mrňavém pokojíku. Ode dveří k oknu to byly jen tři kroky. Lámal si hlavu, proč mu matka ještě nezavolala, jak slíbila.

Vybalil si už dřív a všechno měl hezky poklizené. Kuličkova pera a tužky seřazené podle barev, žlutou počínaje a černou konče. Pro Malého Briana bylo důležité, aby červená pera byla přesně uprostřed řady.

Když se po příjezdu podařilo všechny věci obou dvojčat vy-nosit z auta, jejich laptopy se nabíjely a nové konvice, opékače topinek a lampičky byly zapojené do zásuvek, seděli Brian, Briana a Malý Brian v řadě na Brianině posteli a neměli si co říct.

„Takže,“ řekl Brian už poněkolikáté.

Dvojčata čekala, že bude pokračovat a něco jim řekne, on se ale pokaždé odmlčel.

Konečně si odkašlal a řekl: „Takže, velký den přišel, co? Pro nás s maminkou je to skličující, a o to víc pro vás dva – stát na vlastních nohou, seznamovat se s novými lidmi.“

Vstal a obrátil se k nim čelem: „Snažte se trochu projevovat vůči ostatním studentům přátelství, děcka. Představ se jim a zkus se usmívat, Briano. Nebudou tak chytří jako ty a Malý Brian, ale být chytrý není všechno.“

„Jsme tady kvůli práci, tati,“ řekl Malý Brian mdlým hlasem. „Kdybysme potřebovali „přátele“, přihlásíme se na Facebook.“

Briana vzala bratra za ruku a řekla: „Možná by nebylo špatný mít kamarádku, Bri. Víš, jako někoho, s kým bych mohla mluvit o...“ zaváhala.

„O šatech a klucích a účesech,“ doplnil ji Brian.

Fuj! O účesech? pomyslela si Briana. „Ne, chtěla bych mluvit o zázracích světa, o záhadách vesmíru.“

„Kamarády si můžeme udělat, až budeme mít doktorát,“ řekl Malý Brian.

„Uvolni se, juniore,“ zasmál se Brian. „Opij se, zasoulož si, odevzdej seminárku se zpožděním, alespoň projednou. Jsi student, ukradni na ulici dopravní kužel!“

Briana se podívala na bratra. Představit si ho, jak opilecky pokřikuje s dopravním kuzelem na hlavě, neuměla o nic líp, než kdyby ho měla vidět v tom idiotském pořadu *Když hvězdy tančí*, oblečeného do žlutozelené lycry, jak tančí rumbu.

Než Brian odešel, došlo na pár nepříteliš vydařených objetí a poplácání po zádech. Polibky skončily na nosech místo na ústech a tvářích. Jak všichni spěchali, aby už byli ze stísněného pokoje venku a dostali se k výtahu, navzájem si pošlapali nohy. Venku pak čekali nekonečně dlouho, než výtah urazí šest pater. Slyšeli, jak jeho cestu k nim nahoru provází dýchavičný sípot a skřípání.

Když se pak dveře výtahu otevřely, Brian skoro vběhl dovnitř. Zamával dvojčatům a ona zamávala jemu. Po pár vteřinách Brian zabodl prst do tlačítka „Přízemí“, dveře se zavřely a dvojčata se vítězně plácla do dlaní.

Potom se výtah vrátil i s Brianem uvnitř.

Dvojčata si s hrůzou všimla, že jejich otec slzí. Už se oba chystali nastoupit k němu, když se dveře prudce zavřely a výtah začal se škubáním a nářkem sestupovat dolů.

„Proč taťka *brečí*?“ zeptal se Malý Brian.

„Podle mě je smutný, že jsme odešli z domova,“ řekla Briana.